

Kniha Daniel — sto šedesát osm

Odhalení prorocké pravdy: Druhá bitva zástupných válek a zapečetění 144 000

Jeff Pippenger

2024-03-30

Nyní se zabýváme druhou bitvou zástupných válek, jak je znázorněna v Danielovi, kapitole jedenácté, verších jedenáctém a dvanáctém. Druhá bitva v těchto verších označuje válku na Ukrajině mezi ateistickou mocností Ruska a národem Ukrajiny. V těchto verších Putin vítězí, tak jako Ptolemaios IV., avšak po svém vítězství se pozvedne ve svém vlastním srdci a jeho narcistní sebevyvyšování se stane prostředkem jeho Waterloo. Historické znázornění těchto současných dějin je přínosné pouze těm, kdo chápou, co tyto současné dějiny duchovně představují.

V prvním verši desáté kapitoly je Daniel, který představuje Boží lid posledních dnů, označen jako ten, kdo rozumí jak „vidění“, tak i „té věci“. Vidění a ta věc jsou opakovaně představovány společně, avšak navzájem odlišně, jako jedna linie pravdy. Jsou to řeky Ulaj a Chidekel. Jsou to vidění „mareh“ a „chazon“. Jsou to proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech ve spojení s proroctvím o dvou tisících třech stech letech. Jsou to vnitřní i vnější svědectví Božího lidu. Pán neopakuje věci, které jsou nepodstatné. Zásada prvního zmínění ukazuje, že protože první věc, která je nám o Danielovi v jeho závěrečném vidění sdělena, je ta, že představuje Boží lid posledních dnů, jenž rozumí jak „chazon“, tak „mareh“. Proto jsou vidění a ta věc životně důležité k pochopení, mají-li být prorocké dějiny veršů jedenáct a dvanáct správně porozuměny.

Daniel představuje sto čtyřicet čtyři tisíc ze Zjevení, kapitoly jedenácté, kteří dokonale zopakovali podobenství o deseti pannách, jež se naplnilo v dějinách mileritů. Oni, stejně jako milerité, utrpěli první zklamání, které je ve Zjevení, kapitole jedenácté, znázorněno jako usmrcení ateistickou „woke“ šelmou z bezedné propasti, načež leží mrtví na ulici velikého města Egypta a Sodomy, kde byl také ukřižován Kristus. Jejich smrt vyvolala u následovníků draka „radost“, avšak v Danielovi vyvolala zármutek.

Dějiny zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc byly rovněž znázorněny vzkříšením Lazara, jehož vzkříšení bylo označeno za pečeti úkon Kristova díla a který jako symbol těch, jež Kristus zapečetuje, vedl triumfální vjezd do Jeruzaléma, jenž předobrazoval hnutí Půlnočního volání v milleritských dějinách a také v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc. K Lazarovu vzkříšení došlo v době, kdy jeho sestry, Marie a Marta, truchlily, stejně jako Daniel během jednadvaceti dnů v desáté kapitole. V desáté kapitole Danielovo truchlení končí sestoupením Michaela, právě té osoby, jejíž „hlas“ přivedl Lazara a Mojžíše zpět k životu. Vzkříšení dvou svědků v jedenácté kapitole Zjevení je znázorněno tím, že je Daniel proměněn působící vizí „marah“.

V desáté kapitole Daniel představuje zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, které je rovněž znázorněno v jedenácté kapitole Zjevení. V této kapitole Gabriel jasně prohlašuje, že přišel k Danielovi, aby mu dal porozumět tomu, co potká Boží lid v posledních dnech. Poselství o tom, co

potká Boží lid v posledních dnech, je prorocky zasazeno do kontextu poselství, které je potvrzeno metodologií kladení prorocké linie na prorockou linii. V rámci tohoto použití pravidlo první zmínky ukazuje, že správné porozumění bude zřejmé pouze těm, kdo vidí jak vnitřní, tak vnější pravdy v liniích, které jsou uváděny dohromady. To jsou ti, kdo rozumějí „vidění“ i „té věci“.

Sto čtyřicet čtyři tisíc porozumí prorockému poselství, ale toto poselství také prožijí, neboť poselství a zkušenost nelze oddělit. Poselství je tím, co posvěcuje, neboť poselství je Boží slovo a Kristus je Slovo Boží a Slovo Boží je Pravda. Jeho poselství je potvrzeno jako Pravda, protože je zobrazeno prostřednictvím zásad prorocké aplikace, které nejsou ničím více ani méně než zásadami toho, kým a čím On je. On je Palmoni, Podivuhodný Počtář, Počtář tajemství. On je Podivuhodný Jazykovědec, počátek i konec, první i poslední, Alfa i Omega. Právě tyto prvky toho, kým je, vymezují prorocká pravidla, která ustanovují poselství proroctví a utvářejí zkušenost proroctví.

Než se Uľaj a Chiddekel, dvě veliké řeky Šineáru, dostanou do Perského zálivu, vytvářejí poblíž svého soutoku bažinatou oblast zvanou Šatt al-Arab, avšak neslévají se v jedinou řeku. Šatt al-Arab je říční delta utvořená sbíháním řek Eufratu a Tigridu, jakož i několika menších řek a vodních toků. Avšak i v oblasti delty si Eufrat a Tigris zachovávají svou oddělenou totožnost a vtékají do Perského zálivu jako odlišné řeky. Vnitřní a vnější poselství proroctví si zachovávají svůj odlišný vzájemný vztah, avšak když dospívají ke svému závěru (v posledních dnech), vytvářejí deltu, do níž přispívá několik řek a toků. Ježíš znázorňuje duchovní skrze přirozené a v posledních dnech účinek každého vidění utváří deltovitou záplavovou krajinu, ačkoli si ony dvě veliké řeky zachovávají své odlišné úlohy.

Období jednadvaceti dnů truchlení se shoduje s dobou, po kterou jsou dva svědkové mrtvi na ulici, a toto časové období začíná prvním zklamáním a dobou prodlení. Toto časové období se odehrává uvnitř většího časového období, v němž je dovršeno zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Zapečetování nezačalo v čase konce roku 1989; začalo tehdy, když Kristus jako třetí anděl sestoupil 11. září 2001. Přivedl svůj lid k jeho druhé návštěvě Kádeše, a tentokrát těch několik málo, kteří jsou připraveni, vejde do zaslíbené země. Zkušenost Božího lidu od času konce v roce 1989 až do 11. září 2001 je nezapečetila. Zapečetování začalo, když Kristus sestoupil a zazněl první tón sedmé polnice třetího běda.

Zaznění sedmé trubky je okamžikem, kdy je dokonáno tajemství Boží, a toto tajemství představuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, k němuž dochází během zaznívání oné trubky. Tato trubka zaznívá ve třech tónech, neboť je Pravdou. Prvním tónem bylo 11. září 2001, druhým tónem byl 7. říjen 2023 a třetí z těchto tří tónů nastává při brzy přicházejícím nedělním zákoně. Tyto tři tóny jsou třemi kroky, které v pravdě vždy existují. Danielovy tři doteky v desáté kapitole spojily jeho zkušenost s obdobím dějin, jež je představováno třemi tóny sedmé trubky.

Prorocké poselství, které vyvolává účinek proměny v obraz Kristův, jež Daniel líčí v desáté kapitole, je poselstvím o tom, co postihne Boží lid v posledních dnech, nikoli však v posledních dnech v obecném smyslu. Je to poselství, kterému Boží lid rozumí a které prožívá v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Když Gabriel začíná předkládat prorocké dějiny znázorněné v jedenácté kapitole, předkládá konkrétní prorocké linie. První dva verše začínají Kýrem (jako Bush starší), v době konce roku 1989, a pokračují až k dějinám Donalda Trumpa jako čtyřicátého pátého prezidenta (šestého), a tam se prorocké dějiny zastavují, dokud nejsou ve verších tři a čtyři pojednány dějiny Organizace spojených národů (Alexandra Velikého) jako sedmého království. Poselství o Donaldu Trumpovi jako bohatém šestém prezidentovi, který podněcuje globalisty, je tedy pravdou, jež se naplňuje v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Je to tedy přítomná pravda.

Ve verších pět až devět jsou vyličený dějiny papežství, počínaje jeho dosazením na trůn roku 538 až po smrtelnou ránu a čas konce v roce 1798. Jde ovšem o podstatnou a důležitou pravdu, neboť podpírá a potvrzuje čtyřicátý verš, neposkytuje však žádné konkrétní prorocké vyprávění, které by se odehrávalo v období zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Verš deset, podobně jako verše pět až devět, potvrzuje platnost čtyřicátého verše, avšak nepojednává o prorockých dějinách, jež se naplňují během doby zapečetování. Přesto však vyznačuje rok 1989, a tím na základě opomenutí ustanovuje tiché období od roku 1989 až po nedělní zákon ve čtyřicátém prvním verši.

Verše jedenáct až patnáct označují dějiny, které se naplňují v období zapečetování jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. Tyto verše zapadají do skrytých dějin mezi verši dva a tři a mezi rokem 1989 ve verši čtyřicet a nedělním zákonem ve verši čtyřicet jedna. Tyto verše jsou ve velmi zvláštním smyslu přítomnou pravdou a musí být jako takové rozpoznány, máme-li sklídit zamýšlený užitek z porozumění těmto veršům.

Zamýšlený užitek je dvojitý, neboť představuje porozumění prorockým dějinám, jež jsou v něm zobrazeny, a také zkušenost, která je působena porozuměním pravdám onoho poselství. Porozumění tomuto poselství, závěrečný vzrůst poznání, jenž se naplňuje v období zapečetování, je tím, co posvěcuje ty, kteří mají být mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Z tohoto důvodu je důležité pohlížet na tyto verše z hlediska vnitřního i vnějšího.

„Sedm časů“ z Leviticus dvacet šest naprosto náleží k době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, neboť Danielovy dvě modlitby, představené ve druhé a deváté kapitole, představují dvojí modlitbu: aby byla porozuměna prorocká historie znázorněná obrazem šelmy, a také aby byla přijata zkušenost, která vzniká u těch, kdo naplňují modlitbu Leviticus dvacet šest o odpuštění svých hříchů i hříchů svých otců. Vnější modlitba označuje obraz šelmy a vnitřní modlitba utváří obraz Kristův.

Pochopení dějin představených v různých pasážích jedenácté kapitoly Danielovy, které se zvláštním způsobem týkají dějin naplněných v době zapečetování, je znázorněno Danielovou modlitbou ve druhé kapitole. On i tři jeho druhové usilovali o to, aby porozuměli tajemnému poselství Nebúkadnesarova snu o obrazu z kovů. Je-li rozpoznáno správné pochopení prorockých dějin znázorněných v Nebúkadnesarově skrytém snu, toto pochopení těm, kdo rozumějí, ukazuje, že jsou bez naděje, ledaže by osobně prošli zkušeností úplného pokání, znázorněnou Danielovou modlitbou v deváté kapitole.

Oddělit zkušenost představenou Danielem v desáté kapitole od prorockého vyprávění o událostech času konce v kapitole jedenácté znamená selhat jako student proroctví. V Danielovi, kapitole

jedenácté, ve verších jedenáct a dvanáct, válka pohraničí, bitva u Rafie a vítězství jižního krále představují druhou ze tří zástupných válek, které jsou vyznačeny v Božím prorockém Slově. Klíčem, který uvádí toto zjevení pravdy do zorného pole, je způsob, jakým Podivuhodný Jazykovědec v desátém verši používá vyjádření, že král severu se převálí a přejde až k pevnosti (šíji). Poskytl ještě dva další verše, které pojednávají o přelítí a přejití, a tím spojuje prorocké vyprávění o událostech se zkušeností, kterou má porozumění těmto událostem vyvolat.

Jeho synové se však vzbouří a shromáždí množství velikých vojsk; a jeden jistě přitáhne, rozlije se jako povodeň a pronikne dál; potom se vrátí a bude podnícen až ke své pevnosti. I král jihu se rozhněvá a vytáhne do boje proti němu, totiž proti králi severu; a on postaví veliké množství, avšak to množství bude vydáno do jeho ruky. A když to množství odvede, jeho srdce se povýší; a porazí mnohé desítky tisíc; avšak tím neposílí. Daniel 11,10–12.

V roce 2014 zahájil Putin válku na Ukrajině, a aby bylo možné tuto pravdu rozpoznat tak, jak je znázorněna v jedenáctém verši jedenácté kapitoly, musí být student proroctví nejprve schopen vidět, že desátý verš představuje dějiny, které ilustrují druhou část čtyřicátého verše jedenácté kapitoly Danielovy. Když to rozpozná, pak uvidí, že to, co desátý verš přidává ke čtyřicátému verši, je to, že když byl Sovětský svaz v roce 1989 smeten, král severu vystoupil pouze ke své pevnosti („šíji“). Avšak student proroctví by nevěděl, co to naznačuje, dokud by neviděl Izajáš, kapitolu osm, verš osm. Tehdy by měl prorocké oprávnění k tomu, aby určil, že všechny tři verše jsou spojeny výrazem, který je v Bibli použit pouze třikrát.

Student by pak potřeboval druhého svědka k tomu, že trojí výskyt výrazu „overflow and pass over“ v Bibli je záměrným opakováním. Druhý svědek této skutečnosti je ustanoven tím, že všechny tři verše (svědkové) označují krále severu útočícího na jižního krále. Tyto tři svědky, které jsou jako tatáž symbolická historie potvrzeny dvěma druhy vnitřních svědků, pak společně vedou studenta proroctví k tomu, aby všechny tři verše položil přes sebe, způsobem „line upon line“. Toto použití rozšiřuje obsah veršů, které zobrazují boj mezi králem severu a králem jihu.

Izajáš 7,8–9 poskytuje klíč k rozluštění hádanky, co představuje „pevnost“ ve verši deset, neboť hebrejské slovo pro „pevnost“ je také onou „pevností“, do níž vstoupil král jihu ve verši sedm jedenácté kapitoly. „Pevnost“ je rovněž přeložena jako „síla“ ve výrazu „svatyně síly“ ve verši třicátém prvním Daniela 11. Tyto dva verše (7 a 31) tedy poskytují dvě svědectví o tom, že „pevnost“ je hlavním městem království nebo krále. Je-li tato skutečnost ustanovena na základě dvou svědků (obou v jedenácté kapitole), pak to, co Izajáš označuje ve svém záhadném oddílu v sedmé kapitole, ve verších osm a devět, když pomocí dvou vnitřních svědectví stanovuje, že pevnost je hlavním městem království nebo králem onoho království, dokládá, že před rokem 1989 měl Sovětský svaz, jehož ústředím bylo Rusko a jehož hlavním městem byla Moskva, za svou hlavu Mikala Gorbačova. Není náhodou, že viditelným charakteristickým rysem Gorbačova bylo jeho čelo.

Řádek za řádkem závěr tohoto použití zdůrazňuje jeho důležitost, když praví: „Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte.“ Ježíš řekl: „Ó blázni a váhavého srdce k věření všemu, co mluvili proroci.“ [Viz Lukáš 24:25] Ezdráš napsal: „I vstali časné ráno a vyšli na poušť Tekoa; a když vycházeli, Jozafat

se postavil a řekl: Slyšte mne, Judsko a obyvatelé Jeruzaléma; věřte v Hospodina, svého Boha, a budete upevněni; věřte jeho prorokům, a povede se vám dobře.“ [Viz 2 Paralipomenon 20:20] Sedmkrát v knize Zjevení je dán příkaz slyšet. „Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvim.“

Být upevněn znamená být mezi moudrými pannami, neboť bláhoví jsou srdcem pomalí věřit prorokům. Moudří věří tomu, co Bůh promluvil skrze své proroky, a jsou upevněni a prospívají, neboť slyší, co Duch praví církvim. Ztotožnění Ruska a válka, kterou v roce 2014 zahájilo proti Ukrajině, jsou tím, co upevňuje ty, kteří jsou moudrými studenty proroctví v době, kdy Kristus odpečetuje právě tuto pravdu.

Tato pravda vstoupila do dějin v roce 2014, tedy po roce 2001, a proto se nachází v době pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc. Následující rok, 2015, začal nejbohatší prezident, jenž je šestým prezidentem od času konce v roce 1989, podněcovat globalisty. Verš deset označuje dějiny roku 1989, avšak zároveň ustavuje Rusko jako „pevnost“, a v následujících dvou verších začne Rusko druhou bitvu zástupných válek a Putin tuto bitvu vyhraje. Pravda těchto veršů je odpečetěna, když se naplní dějiny, které představuje.

„Daniel stojí ve svém údělu a na svém místě. Proroctví Danielova i Janova mají být pochopena. Vykládají jedno druhé. Dávají světu pravdy, jimž by měl rozumět každý. Tato proroctví mají být svědectvím ve světě. Svým naplněním v těchto posledních dnech se sama vyloží.“ The Kress Collection, 105.

Proroctví veršů jedenáct a dvanáct je odpečetěno skrze své historické naplnění v době pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc, avšak „řádek za řádkem“ je s těmito verši spojena ještě další důležitá skutečnost. Aby student proroctví mohl spojit tři pasáže o „zaplavování a přecházení“, musí do prorocké linie rovněž zahrnout proroctví o šedesáti pěti letech. Proroctví o šedesáti pěti letech vyznačuje počátek dvou proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech a určuje, že jejich počátky dělí od sebe čtyřicet šest let. Tím, že označuje šedesát pět let na počátku, zároveň také ukazuje, že Alfa a Omega na konci vytvoří šedesát pět let.

Šedesát pět let na počátku i na konci nese v každém případě pečeť tří mezníků. Prvním byl rok 742 př. Kr., potom o devatenáct let později rok 723 př. Kr. a poté o čtyřicet šest let později rok 677 př. Kr. Tyto tři mezníky jsou na konci zastoupeny lety 1798, 1844 a 1863. Období čtyřiceti šesti let na počátku (Alfa) představuje pošlapání svatyně a zástupu a čtyřicet šest let na konci (Omega) představuje obnovení svatyně a zástupu, když Posel smlouvy (jenž je také Alfa i Omega) náhle vstoupí do chrámu, který vyzdvihl během čtyřiceti šesti let od roku 1798 do roku 1844.

Čtyřicet šest let, jimž v době, kdy Izajáš v roce 742 př. Kr. předložil proroctví, předchází devatenáct let, představuje při svém završení čtyřicet šest let, po nichž pak následuje devatenáct let v chiastickém vzorci. Devatenáct let od roku 1844 do roku 1863 poskytuje znázornění Kristových záměrů pro sto čtyřicet čtyři tisíc, které zůstalo nenaplněno v důsledku vzpoury, k níž v těchto dějinách došlo. Dílo, jež je od studenta proroctví vyžadováno, aby správně rozděloval slovo pravdy ohledně veršů deset až dvanáct jedenácté kapitoly Daniela, nejenže ustanovuje (věříte-li), že Rusko v roce 2014 zahájí válku na Ukrajině, ale i to, že tato válka bude zahájena v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Jakkoli důležité jsou prorocké dějiny znázorněné v těchto verších, dějiny, v

nichž je pravda právě o oněch dějinách odpečetěna, jsou rovněž znázorněny dějinami devatenácti let od roku 1844 do roku 1863.

Rok 1844 označuje příchod třetího anděla a předobrazuje příchod třetího anděla 11. září 2001. Rok 1863 představuje vzpouru symbolizovanou znovuvybudováním Jericha. Mezník roku 1863 také předobrazuje poslušnost sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří budou při brzy přicházejícím nedělním zákonu použiti k tomu, aby „strhli hradby Jericha“. Ve verších, které zvažujeme, představuje verš šestnáct nedělní zákon ve Spojených státech. Verš jedenáct vymezuje období od roku 2014 až po Putinovo konečné vítězství. Tyto verše označují počátek druhé zástupné války, po níž následuje třetí zástupná válka, jak je znázorněno ve verších třináct až patnáct.

Spojíme-li druhý verš s verši jedenáctým a dvanáctým, rozpoznáváme ukrajinskou válku, která začala v roce 2014, po níž následovala prezidentská kampaň v USA v roce 2015 a následné zvolení nejbohatšího prezidenta v roce 2016. Po dvanáctém verši následuje odveta posledního prezidenta před nedělním zákonem, ve třetí zástupné válce. Druhá zástupná válka, která je bitvou pohraničí, začala těsně před zvolením šestého a nejbohatšího prezidenta.

V dějinách let 1844 až 1863 měly být spojeny dvě hole Ezechielovy. Jejich spojení představovalo sjednocení božství a lidství, což je dílo zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Roku 1844 přišel třetí anděl a odpečetil světlo spojené s nebeskou svatyní, Božím zákonem, sobotou a třetím andělem. Roku 1849 vztáhl Pán svou ruku podruhé, aby shromáždil rozptýlené stádo, které bylo rozptýleno při velkém zklamání. Roku 1850 vedl svůj lid, aby připravil druhý Habakukův obraz, jenž měl názorně znázornit poselství, které měl jeho lid zvěstovat, když jej vedl k tomu, aby „strhl hradby Jericha“. Tento obraz zahrnoval „sedm časů“, stejně jako „starý obraz“.

Roku 1856 odpečetil světlo, které mělo zapečetit Jeho lid před „bitvou u Jericha“. Toto světlo bylo rozhojněním prvního světla, které Alfa i Omega zjevil Williamu Millerovi. Bylo to světlo „sedmi časů“, jak je opakovaně znázorněno ve starobylé bitvě u Jericha. Světlo, které mělo zapečetit Jeho lid, bylo také poselstvím Laodiceje, jež je mělo probudit a znovu je převést do zkušenosti Filadelfie. Toto poslední světlo bylo rozhojněním prvního světla, avšak Jeho lid toto světlo zanedbal a tím si fakticky zvolil bloudit na poušti Laodiceje. Léta 1844, 1849, 1850, 1856 a 1863 představují pět mezníků, které jsou znázorněny v dějinách od 11. září 2001 až po brzy přicházející nedělní zákon.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

Jericho pak bylo pevně uzavřeno před syny Izraele; nikdo nevycházel a nikdo nevecházel. I řekl Hospodin Jozuovi: Pohleď, vydal jsem do tvé ruky Jericho i jeho krále a udatné bojovníky. Obejdete město, všichni muži váleční, a jednou je obejdete kolem dokola. Tak budeš činit po šest dní. A sedm kněží ponese před schránou sedm polnic z beraních rohů; sedmého dne pak obejdete město sedmkrát a kněží budou troubit na polnice. I stane se, že až zazní dlouhý zvuk beraního rohu, a až uslyšíte hlas polnice, všechen lid spustí veliký křik; a hradba města se zřítí na svém místě, a lid vstoupí vzhůru, každý přímo před sebe. Jozue, syn Núnův, tedy povolal kněze a řekl jim: Zvedněte schránu smlouvy a sedm kněží ať nese sedm polnic z beraních rohů před schránou Hospodinovou. A lidu řekl: Jděte vpřed a obejdete město,

a ozbrojení ať jdou vpřed před schránou Hospodinovou. I stalo se, když Jozue domluvil k lidu, že sedm kněží nesoucích sedm polnic z beraních rohů táhlo vpřed před Hospodinem a troubili na polnice; a schrána smlouvy Hospodinovy šla za nimi. Ozbrojení šli před kněžími, kteří troubili na polnice, a zadní voj šel za schránou, zatímco kněží postupovali a troubili na polnice. Jozue pak přikázal lidu: Nebudete křičet ani vydávat svým hlasem žádný zvuk, ani z vašich úst nevyjde jediné slovo až do dne, kdy vám řeknu: Křičte! Tehdy budete křičet.

I archa Hospodinova obešla město, obešla je jednou; potom se vrátili do tábora a přenocovali v táboře. Jozue pak časně ráno vstal a kněží vzali archu Hospodinovu. A sedm kněží, nesoucích sedm polnic z beraních rohů před archou Hospodinovou, šlo stále vpřed a troubilo na polnice; ozbrojenci šli před nimi, ale zadní voj šel za archou Hospodinovou, zatímco kněží šli a troubili na polnice. Druhého dne obešli město jednou a vrátili se do tábora; tak činili po šest dní. Sedmého dne pak vstali časně za úsvitu a obešli město tímž způsobem sedmkrát; pouze toho dne obešli město sedmkrát. I stalo se po sedmé, když kněží troubili na polnice, že Jozue řekl lidu: „Volejte; neboť Hospodin vám vydal město.“

A město bude pod klatbou, ono i všechno, co je v něm, Hospodinu; toliko Rachab, nevěstka, zůstane naživu, ona i všichni, kdo jsou s ní v domě, protože ukryla posly, které jsme vyslali. Vy však se bedlivě chraňte klatby, abyste se sami nevydali pod klatbu tím, že vezmete něco z toho, co je pod klatbou, a neuvedli tábor Izraele pod klatbu a nepřivedli na něj zkázu. Ale všechno stříbro a zlato a nádoby z bronzu a železa jsou zasvěceny Hospodinu; přijdou do pokladnice Hospodinovy. Lid tedy vykřikl, když kněží troubili na polnice; i stalo se, když lid uslyšel zvuk polnice a lid spustil veliký křik, že se hradba zřítila na svém místě, takže lid vstoupil do města, každý přímo před sebe, a dobyli město.

A úplně vyhubili vše, co bylo ve městě, muže i ženu, mladého i starého, vola, ovci i osla, ostrím meče. Jozue pak řekl těm dvěma mužům, kteří byli vyzvědači země: Vejděte do domu té nevěstky a vyveďte odtud tu ženu i všechno, co jí patří, jak jste jí přísahali. I vešli mládenci, kteří byli vyzvědači, a vyvedli Rachab i jejího otce, její matku, její bratry a všechno, co měla; vyvedli i všechno její příbuzenstvo a ponechali je vně tábora Izraele. Město pak spálili ohněm i se vším, co v něm bylo; jen stříbro, zlato a nádoby z bronzu a železa uložili do pokladu domu Hospodinova. Jozue však zachoval při životě Rachab, tu nevěstku, i dům jejího otce a všechno, co měla; a bydlí v Izraeli až do dnešního dne, protože ukryla posly, které Jozue poslal vyzvědět Jericho. V onen čas je Jozue zapřisáhl slovy: Zlořečený před Hospodinem buď muž, který povstane a vystaví toto město Jericho; na svém prvorozeném založí je a na svém nejmladším postaví jeho brány. Tak byl Hospodin s Jozuem a jeho pověst se roznesla po celé zemi. Jozue 6,1–27.